

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297223360/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

ind i sit mørke Kammer, til sit Jernbeslagne Skrin, og lukke det op – og besee, og beføle, og nyde sit Hjertes Gud – saaledes fandt jeg ligesom en Lettelse, da jeg nu troede at jeg havde afgjort alle mine øvrige Pligter, og uhindret af dem kunde lade min Sjæl, anstrænge alle sine Evner, paa at gjennemtænke, at skue, at nyde, sin skjulteste, sin kjæreste Tanke – dig, du elskeligste blant Pigerne! – Verden døde for mig, og jeg følte kun Arendse! –

Elskværdigste, himmelske Pige! – raabte jeg – guddommelige Arendse, dig har jeg gjennt tilsidst, for at nyde dig uforstyrret og længe! – – – Himmell! – hvad tænker du nu om mig, du dydigste? – Uden at tage Afskeed, uden at give dig det mindste Nys om mit Forsæt, gik jeg bort – Hvor brænder ikke mit Hjerte efter den Tid, da du kan see af Aviserne, hvorfor jeg gik, at du tildeels var Skyld deri, og at jeg ikke er dig uværdig! – Vidste du dog, at Hoved-Formaalet af mit Foretagende, var at fortjene dig! – Var du dog Vidne til enhver af mine Handlinger! – – Men det er vist, det er et helligt Løfte; jeg vil troe dig Vidne dertil – Jeg vil troe dig nærværende – Og dersom jeg da foretager mig noget – dog det kan jeg ikke – men dersom jeg foretager mig noget, som er dit Hjerte uværd, du dydigste – da vil jeg kaste mig paa Knæ for dig, og underkaste mig din Tugtelse, og arbejdede det, og love Bedring! – Du skal være min Lederinde, min Dronning, min SkysEngel! –

Og nu give Gud, at hellige Engle maae bevogte et hvert af dine Trin, og med deres gyldne Vinger tilhviſte dig Lyksaligheder! – Klukklukklukullerolullerolullerolullerokluk! – – – –

Aha deiligste! – Men dersom nogen uværdig, det er at sige enhver anden, end jeg skulde understaae sig i min Fraværelse, at nærme sig til dig med Haab, da give Himlen, at de maae hvifte ham Sand i Øynerne! – – at han ikke kan see dig! – – Ja før – for en anden, der ikke skjønnede paa dig, som jeg, skulde rove dig fra mig – – for give Himlen, at din Faders Gaard maatte brænde af, saa at du intet frelste uden de Klæder, du gikst med! – at Kopperne maatte tilrede dig som et Dørslag! – at du maatte faae ildrode Øyne; en finned Næse, en savlende Mund, og en Taille, som en sort Ræddike! – – Da, da skulde du see, at det ikke var din Skæl, men dig, dig selv, det heele, det inderste dig selv, som din Ewald elskte! – Hvor vilde du da ikke blive roret! – Med hvor kostbare Taarer vilde du ikke væde dine Kinder, naar du saae, at min Kjærlighed, min Troeskab var steget i lige Grad med dit

Vanheld! – – Bduurrurr! – klukklukkluk! – – Imidlertid er det bedre, at du bliver, som du er! – –

Sig mig min deyligste, sig mig! – vil dit Hjerter slaa høyt? – vil dine Kinder blaa, naar du nu læser i de Berlingske Tidender: »En ung Dansk, ved Navn Ewald, har i den sidste Bataille, ved en Tapperhed der overgik hans Alder, frelst sin Generals Liv – Den unge Helt er let blessered, men Generalen har skicket ham en Standart til den første Bandage paa? – Himmel! – – og naar du kort, kun kort derefter læser: »At vi ikke har tabt det sidste Slag, har vi maaskee den unge Cornet Ewald næst Himlen, allene at takke for – Rytteriet som bedekkede den høyre fløi, begyndte allerede at vige for den fiendtlige Hæd; da han med sin Standart i Haanden, sprengte for ved sin Esqvadron lige ind paa Fienden, og deels ved Ord deels ved sin Handling opmuntrede den til at følge sig – Massacren som den i Første Heede anrettede var skrækkelig, og vor Seyer er fuldkommen – Hans Majestet har skjønnet paa vor Cornets Tapperhed, som han burde, og skjænket ham en ledig Esqvadron« – Bravo! – –

Deres Velgaaende, Herr Ritmester Ewald! – klukklukklukkluk! – – –

Videre kommer jeg ventelig ikke i Sommer – Og det kan være nok! – Men til Vinteren begjærer jeg Permission paa et Par Maaneder – Jeg flyver hjem til dig paa Kjærligheds Vinger; og legger mig selv, mine Lorbær, og maaskee en eller anden fiendtlig Prindsesses Klenodier for dine Fødder – O min Arendse! – da vil du smile – men naar jeg igjen skal bort – da vil det koste dig nogle Taarer! – Dog man kan ikke undvære mig ved Armeen! – Æren kalder! – og som en Lynild sees jeg i Spidsen af min Esqvadron, just i det der leveres et FeldtSlag – Alting er i Forvirrelse – Med Sabelen i Haanden styrter jeg ind paa Fienden – jeg adsplitter, jeg forfølger ham – han retirerer ind i en af sine beste Fæstninger, og i Stridens Heede trænger jeg mig ind med ham – Jeg besætter Porten, holder den ryddelig for vore øvrige Tropper; og inden han kan besinde sig, har jeg erobret Fæstningen og plantet de kongelige Faner paa Voldene – Alle Munde, og alle Aviser bliver fulde af min Roes – Alle Udenværkerne af Commendantens Frue, skikker jeg som et SeyersTegn til min Arendse – Kongen gjør mig til Oberst og slaaer mig til Ridder – Potz tausend! – Jeg var tilfreds at det kun var Vinter igjen, at jeg snart kunde komme hjem og gjøre Dem min Opvartning, min naadige